

OPINIONS

Tornabous, Abril de 2010

Nº 17

En Pau i la Roseta [8]

... Quan en Pau va prendre plena consciència que unes mans envaiïen les seves interioritats va reaccionar... la llumeta que s'encenia i s'apagava recordant la Roseta, de cop i volta es va tornar una gran llum que va il·luminar la seva ànima. Va tenir clar el que havia de fer malgrat que havia arribat molt lluny... Ja havia dipositat sobre la taula els diners que havien emparaulat, però no els va tocar, no volia ofendre aquella dona que no tenia cap culpa del seu canvi d'actitud.

Amb l'excusa que no es trobava bé i que tornaria un altre dia, es va vestir, va sortir de la cambra i va marxar de la casa sense esperar en Brauli. El sentia com gemegava per dins d'una habitació i no va voler interrompre el que sabia era per ell, la fita d'uns anhels que esperava durant tota la setmana.

Una part del que havia dit a "la Gisela" era veritat, tenia l'estómac revoltat, i li havien passat les ganes "d'aprendre" el llenguatge mímic d'unes "arts" en què no intervenia per res l'amor i la tendresa.

Quan va ser fora, amb energia i mania a la vegada, va espolsar amb les mans, la roba que duia posada i al mateix temps va respirar profundament, li va semblar que amb aquests gests deixava enrere tot el que havia viscut en aquelles parets i que netejava i purificava els pulmons d'un mal aire.

Algun dia, explicaria a la Roseta el succeït aquell capvespre de diumenge.

Tornava cap al barracó pensant en ella... estava content de no haver-se deixat portar per unes necessitats imperants que feia molt temps el seu cos demanava amb persistència i intensitat. Malgrat la "calentor" que no havia "refredat" es sentia relaxat i fins i tot optimista...

Mentre caminava, tot xiroi, jugava amb les pedres que hi havia al seu pas com si fossin pilotes de futbol i volgués endinsar-les dins una porteria imaginària.

Començava a fer-se fosc... La reina Lluna amb tota la seva plenitud i les seves dames d'honor, les estrelles, encara s'estaven empolainant per lluir la seva gran bellesa. Seria una magnífica nit, doncs el director del firmament havia castigat els envejosos núvols sense sortir... feia dies que carregats de gelosia, formaven un mantell dens i espès posant-se al davant dels estels perquè ningú pogués gaudir de la seva lluminositat.

Tenia ganes d'arribar per escriure a la seva Roseta, li semblava que en les últimes cartes que havia rebut d'ella hi havia un rerefons que no acabava d'entendre, i això l'amoïnava. No eren cartes com les del començament en que manifestava el seu gran amor, els faltava aquell toc especial que a ell tant li agradava, i que esperava amb il·lusió llegir per poder imaginar que totes les tendreses que ella escrivia les hi deia a cau d'orella...

Hauria deixat d'estimar-lo? La seva Roseta era molt maca i ell era molt lluny. Hi hauria algun aprofitat que li aniria al darrera tot dient-li que ell no tornaria perquè n'havia trobat un altra i ben segur que ja l'havia oblidat...?

Diuen els entesos que la distància i el temps amainen els sentiments però, a ell no li havia passat, ans el contrari, feia més de dos anys que estaven separats i cada dia tenia més desig de tenir-la a prop. Quantes vegades el seu cor s'accelerava i alhora l'envaïa una gran nostàlgia, recordant el petó ple de passió que es van fer en el moment del comiat... Quant l'estimava...

Va arribar al barracó i es va trobar amb en Raül. El va sobtar l'expressió radiant de la seva cara, transmetia una barreja d'alegria i serenor i li va comentar.

En l'ambient hi havia un gran silenci, predisposava a les confidències i no van desaprofitar el moment per fer-les. Van dialogar fins quasi arribar a mitja nit, semblava que a tots dos els imbuïa les ganes de poder descansar el seu esperit recordant el passat, parlant del present i del que podia ser l'avenir.

Va començar a parlar en Pau... La seva vida havia estat del més normal. Una infància feliç estudis i jocs amb la canalla del poble, una joventut ajudant els pares i els dies de lleure fent una joca amb els amics, "la mili", la tornada al poble, com es va enamorar de la Roseta i ella el va correspondre... el perquè ho havia deixat tot i va marxar terres enllà... i com anava arraconant un estalvi, que ja començava a ser important, per anar a busca-la, casar-se amb ella i tots dos tornar a l'Argentina que era terra d'un gran futur... Va comentar també el molt enamorat que estava i com l'enyorava..

En Pau, era una persona planera i sense complicacions, no tenia secrets... fins llavors... Va explicar el perquè havia acompanyat a en Brauli a casa de la Renata i tot el que havia passat. Li va semblar que compartint aquesta confidència, alleugerava el sentiment de culpa que li havia quedat.

En Raül era diferent. Ningú hagués ni sospitat que tenia una personalitat tant complexa. De cara en fora, la vida que havia demostrat fins ara era seriosa, ordenada i rutinària. No obstant això, quan era amb els companys li agradava fer broma i riure quan explicaven un bon acudit. Tothom el tenia per una persona equànime, i era molt apreciat i respectat.

De cara endins, era ple d'inseguretats. A part de les estones que passava amb els companys, procurava evitar el contacte amb altra gent. Sabia que en qualsevol moment podia sorgir una atracció vers algú i feia tots els possibles per evitar que les seves passions ressorgissin. Eren com un onatge d'una mar embravida que va i ve arrasant-ho tot. Les temia, doncs al no voler manifestar-les, la seva ànima s'omplia d'una gran angoixa que quasi sempre era seguida d'una gran depressió...

Era catòlic, i pregava a Déu que l'ajudés a sortir de l'ansietat que li produïa la seva ambigüïtat, la qual, li donava un sentiment de culpabilitat que el tenia tenallat i que no el deixava avançar ni una dècima del punt zero que era la seva vida emocional. Li demanava també trobar algú en qui confiar plenament per obrir sense obstacles la porta que amagava els secrets del seu cor, i així, poder deixar passar la llum que necessitava el seu esperit per obtenir la tranquil·litat i serenor que tan desitjava.

... I semblava que Déu havia atès la seva pregària, que totes les seves angoixes havien arribat al seu fi. Havia conegut aquest "algú" que tant demanava. Algú que l'escoltava, que no exigia res, que li permetia mantenir el seu espai i la seva llibertat i que el tenia en gran estima. Compartien maneres de pensar i es trobaven sovint per fer una xerrada de qualsevol cosa, política, religió, esports... i això va crear una bona amistat. Un bon dia però... s'adonà que a part de l'amistat dins seu anava sorgint quelcom més... era un sentiment que capgirava el raonament que havia seguit tota la vida. Les seves pors i els seus complexos van començar de nou a aterroritzar-lo... i va pensar en distanciar-se...

Però... la seva joventut feia dies que havia quedat enrere i ben segur seria l'últim cartutx que li oferia la vida... Només tenia dues opcions: obrir el seu cor deixant passar aquest sentiment de plenitud i d'alegria... o seguir amb la falsedat d'un comportament destructor i opressor que ni tan sols l'havia deixat fruir d'una amistat sincera i plena...

En Pau durant tota l'estona no el va interrompre, s'adonà de la gran angoixa d'en Raül al no haver manifestat mai a ningú el seu interior... i l'anava escoltant amb molt interès... [Continuarà]

Pareu compte... cibernautes!!!

He rebut un correu de la Pepa Llanes, de cal Fonoll, en el que hi ha unes fotos precioses "**MANIPULADES**". El reportatge, l'ha fet un gran fotògraf suec que es diu Erik Johansson el qual es dedica i és un mestre, manipulant fotos.

Després de gaudir del reportatge, he reflexionat com a través d'un ordinador no hi ha res que no es pugui modificar, treure o afegir a gust de cadascú, amb el perill que això comporta.

Últimament hem sentit a dir un munt de coses que es fan a través de la Xarxa (pornografia amb infants i adolescents, estafes, compromisos amorosos... etc.) però pensem que són coses que no ens pertanyen i, passat el comentari que fem en el moment de conèixer el fet, ens n'oblidem.

Doncs bé. Només com a toc d'alerta. Us imagineu que qualsevol desaprensiu, per xafarderia, per despit, o senzillament per dolenteria i ganes de fer mal... aprofitant-se de la vostra amistat i de la vostra ingenuïtat, us demana permís per **reenviar-se** del vostre ordinador al seu, reportatges que heu rebut, amb l'excusa de que són molt interessants i així podrà veure'ls en calma a casa seva?.

Si accediu a la seva demanda perquè us sembla hi ha una gran amistat i vosaltres confieu en ell/a, poden passar dues coses: que sigui una persona com cal i faci un bon us de l'estima i de la confiança que heu dipositat en ell/a i exclusivament es reenvii el que pot enriquir-lo/la d'una manera cultural...

O també pot passar, que al reenviar-se els reportatges que troba interessants, amb tota la xafarderia i maldat, afegeixi al **reenviament** cap el seu ordinador, el vostre correu personal emès o rebut de persones a les que aprecieu, que confien plenament en vosaltres o en les que confieu, i que a través d'aquest medi fan o fem, confidències de les nostres intimitats.

Després de **robar** el vostre correu es pot fer tot. Treure el cap d'una foto i posar-li un cos en qualsevol actitud, afegir o modificar escrits que han estat fets amb innocència i que ell/a, per poder fer xantatge emocional o econòmic, poden convertir en paràgrafs comprometedors, obscens, amorosos, crítiques vers gent propera, etc. etc., per després dir amb tota la maldat, tenen una prova fefaent (que no diran mai com l'han obtingut) d'un gran secret i escampar-ho a qui saben repetiran això si, anteposant el "no ho diguis a ningú..." grans mentides com a grans veritats.

Hi ha gentussa d'aquest ordre al nostre entorn...? Desitgem que no, doncs el **manipular o robar** un correu electrònic, tan si s'ha rebut directament o com si ha sigut **reenviat i robat** d'un altre ordinador, i fer comentaris verbals d'una manera vexatòria sobre la persona a la que acusen d'haver escrit el seu contingut, està penat amb dos anys de presó i una multa de 3000 euros. A part de l'escàndol que els pot ocasionar a nivell social i les recriminacions que poden rebre a nivell familiar.

Per sort, la justícia s'agafa molt seriosament aquests fets i quan rep una denúncia d'aquest ordre, sap descobrir fent un registre a través de persones especialitzades, si els correus han estat robats o manipulats. Si ha estat així, pot condemnar per la via ràpida a l'autor/a de tanta malesa que es creu pot jugar al seu antull amb el bon nom d'una persona...

Mª Mercè Usón

Reflexions de saviesa

- El saber refrenar la llengua és una gran virtut, val més no dir cap paraula que dir-ne una més de les que cal.
- Hi ha moltes persones disposades a ficar cullerada i poques a fer la sopa.
- Poques vegades qui rep allò que no mereix agraeix allò q. rep.

Cuina: **Avui anirem de postres**

Brownie:

És un pastís que es fa al microones, molt fàcil de preparar i deliciós al paladar.

Ingredients:

- 3 ous.
- 3 cullerades soperes de llet.
- 125 grams de sucre.
- 80 grams de farina.
- ½ sobre de llevadura "Royal".
- ½ rajola de xocolata de postres Nestlé.
- 125 gr. de mantega.
- 100 gr. de nous pelades.
- 1 xarrup de conyac.
- Melmelada de taronja amarga al Cointreau, o qualsevol que us agradi.
- Xocolata desfeta. (Opcional)
- Mitges nous per decorar.

Elaboració:

Desfeu la xocolata amb una cullerada i mitja d'aigua 1 minut al microones. Afegiu la mantega i torna-ho a posar al microones mig minut més, removeu-lo be i afegiu el licor i les nous picades, deixeu-lo refredar.

Barregeu bé la resta dels ingredients i incorporeu-los al preparat anterior.

Folreu un motllo apte, pel microones amb paper film, unteu-lo amb la mantega i aboqueu tot el preparat.

Poseu el microones a la màxima potencia i fiqueu el motllo amb el seu contingut durant 6 minuts. Deixeu-lo reposar dins el microones parat 5 minuts més.

El podeu farcir amb qualsevol melmelada, queda molt be, pel qui li agradi, la de taronja amarga.

Podeu recobrir tot el pastís amb xocolata desfeta (opcional) i mitges nous.

Plàtans fregits amb canyella, flamejats amb rom i acompanyats d'un bon gelat.

Peleu els plàtans i talleu les puntes, fiqueu en cada un, mitja branca de canyella. Fregiu-los i després traieu la branca de canyella. Feu un cremat de sucre i rom, i aboqueu-lo pel damunt dels plàtans. Ho podeu servir calent conservant-lo al forn i en el moment de posar-lo a taula afegir qualsevol gelat que us agradi. Vainilla, Xixona, fruits del bosc... etc. etc...

I..... BON PROFIT